

02/05/2022

Η τελευταία ομιλία του Μητροπολίτου Δράμας Παύλου (+2.5.2022)

/ [Επικαιρότητα](#)

Νάουσα, 30.4.2022

«Ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου» (Ἰω. 20, 28).

Ἡ μαρτυρία τοῦ Θωμᾶ γιά τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι σημαντική, διότι δέν εἶναι μαρτυρία εὐπίστου ἀνθρώπου, ἀλλά δυσπίστου πού ἐπέμενε, μέχρι νά τοῦ δοθοῦν οἱ ἀποδείξεις πού ζητοῦσε.

Στήν πρόσκληση τοῦ Κυρίου νά τόν ψηλαφήσει, ὁ Θωμᾶς ἐκθαμβος ἀπό τήν ἐπανάληψη τῶν λόγων τῆς ἀπιστίας πού εἶχε ἐκστομίσει, ἀπό τό θαῦμα τῆς εἰσόδου τοῦ Κυρίου στό σπίτι, ἀπό τήν θέα τῶν πληγῶν Του, δέν προχώρησε σέ ψηλάφηση, ἀλλά ἐνάρθρως ὡμολόγησε· «ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου».

Αὕτη εἶναι ἡ πίστη καί ἡ ὁμολογία ὅσων πιστεύουν στόν Χριστό. Ὅτι εἶναι δικός μας ὅσο κανεῖς ἄλλος, ἀφοῦ μᾶς δημιούργησε, ἐνανθρώπησε καί θυσιάσθηκε γιά μᾶς. Ἡ καρδιά μας ἀνήκει σ' αὐτόν. Μακάριος ὁ Θωμᾶς, μακάριοι οἱ ἀπόστολοι, διότι πίστευσαν στήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ εἶδαν τόν Χριστό. Μακαριώτεροι ἐμεῖς, διότι πιστεύουμε, ἐνῶ δέν εἶδαμε τόν Χριστό.

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό θεμέλιο τῆς πίστεώς μας, γι' αὐτό ἀκριβῶς πολεμήθηκε ὅσο κανένα ἄλλο γεγονός. Ἀλλά καί ἀποδεικνύεται, ὅσο κανένα ἄλλο ἱστορικό γεγονός.

Ἀποδείξεις τῆς ἀναστάσεως εἶναι:

Ὁ κενός τάφος· ἡ ἀποστολή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ἡ μεταβολή τῶν ἀποστόλων καί τοῦ Παύλου μέ τήν δύναμη καί τόν φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (ἀπλοϊκοί ἄνθρωποι -ιδιῶτες- μίλησαν ὅλες τίς γλῶσσες καί τίς διαλέκτους τοῦ κόσμου καί κήρυξαν τό Εὐαγγέλιο στήν οἰκουμένη)· τά μαρτύρια ἀναριθμῆτων μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας μέχρι σήμερα. Πῶς ἄραγε ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, μεταξύ τῶν ὁποίων καί οἱ Ναουσαῖοι μάρτυρες, θά μπορούσαν νά ὑπομείνουν μέ χαρά ἀφάνταστα καί φρικιαστικά μαρτύρια, ἂν ὁ Χριστός δέν εἶχε πράγματι ἀναστηθεῖ, δέν ἦταν πράγματι Θεός, καί δέν τούς ἐνεδυνάμωνε;

Ἡ νέκρωση τοῦ θανάτου καί ἡ καθαίρεση τοῦ ἄδη εἶναι τά μεγάλα ἀγαθά τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Ἡ ζωή τοῦ χριστιανοῦ εἶναι ὑπέροχη. Τό βλέπουμε στά ὁλόφωτα πρόσωπα τῶν ἁγίων τῆς πίστεώς μας. Ὁ χριστιανός, σύμφωνα μέ τούς λόγους τοῦ Χριστοῦ, ἀπό ἐδῶ ἔχει γεύση τῆς αἰωνίου ζωῆς· «ὁ τόν λόγον μου ἀκούων καί πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωήν αἰώνιον». Δέν εἶπε ὅτι θά ἔχει στό μέλλον, ἀλλά ὅτι ἤδη ἔχει ζωή αἰώνια. Οἱ ἀπόστολοι καί οἱ ἅγιοι αἰσθάνονταν ἔντονα μέσα τους τήν πνευματική ἀνάσταση καί τήν αἰώνια ζωή, ὥστε

περιφρονοῦσαν τόν σωματικό θάνατο. Αὐτή εἶναι ἡ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας, νά ἐνώσει ὅλους τούς πιστούς μέ τό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Ὅλα τά ἄλλα εἶναι δευτερεύοντα.

Αὐτό τονίζει καί ὁ μέγας Παῦλος· «Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμός ἢ λιμός ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;». Καί συνεχίζει λέγοντας ὅτι «σ’ ὅλα αὐτά ὑπερισχύουμε οἱ πιστοί μέ τήν βοήθεια ἐκείνου, ὁ ὁποῖος μᾶς ἀγάπησε».

Μέ τήν πίστη στήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί τήν Παύλεια ὁμολογία ἀγάπης στό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου, προσῆλθαν στό μαρτύριο ἀτρόμως οἱ δισχίλιοι καί πλέον Ναουσαῖοι, καί μάλιστα οἱ περισσότεροι ἀπό αὐτούς στόν ἱερόν αὐτόν χῶρο, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἀνώνυμος Ναουσαῖος χρονικογράφος: «ὅλο τό κιόσκι, περίπου 20 στρέμματα, μέ ὑπέρ τάς 10 πλατάνους, τόπος τερπνότητος, εἶχε μετασχηματισθῇ εἰς πανήγυριν κλαυθμῶνος, εἰς ἀνθρωπομακελλεῖον». Οἱ Ναουσαῖοι καυχώμεθα γιά τήν ὠραιότητα τοῦ τόπου αὐτοῦ. Ὁ σεπτότατος ποιμενάρχης μας, ὅμως, ἀνέδειξε τήν πνευματική διάσταση τοῦ χώρου, τήν ἱερότητά του, καί τόν ἀνεβίβασε σέ πνευματικό καί ἱστορικό τοπόσημο μαρτυρίας τῆς πίστεώς μας. Τόν εὐχαριστοῦμε γι’ αὐτό, καί ταπεινῶς ἐπικαλοῦμαι τίς εὐχές τῶν ἁγίων μαρτύρων νά τόν συνωδεύουν στό ἱερό του ἔργο.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες πού σήμερα τιμοῦμε ἐνδυναμώνουν, ἀναζωογονοῦν, ἀνακαινίζουν τήν γερασμένη καί μαραμένη πίστη ἡμῶν τῶν τωρινῶν χριστιανῶν. Ὁ σύγχρονος γνωστικιστικός ὑλισμός εἶναι ἡ νέα θρησκεία πού ἀντιπαλεύει τόν Χριστιανισμό. Δημιούργησε τήν «ψευδῇ συνείδηση» πού θέλει τήν ἀνθρώπινη ταυτότητα νά κατασκευάζεται τεχνητά, χωρίς καμμία ἀναφορά σέ ὀρισμένες αἰώνιες ἀξίες. Ἄγνοεῖ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι συνδυασμός τοῦ ὑλικοῦ καί τοῦ πνευματικοῦ. Ἡ νέα ἀνθρωπολογία θεωρεῖ ὅτι πρέπει ὁ ἄνθρωπος ὄχι μόνο νά ἐλέγχει, ἀλλά καί νά δημιουργεῖ νέο ἄνθρωπο. Πλέον ὁ ἄνθρωπος ἐπιλέγει τήν γέννηση, τόν ἔλεγχο τῆς γεννητικότητας, τήν οἰκογένεια, τήν διαχείριση τοῦ θανάτου, καί φυσικά πρέπει νά κατέχει πρωταρχική θέση σέ ὅλες τίς φυσικές διαδικασίες πού προέρχονται ἀπό τόν Θεό. Ἀκολουθεῖ τήν φωνή πού ψιθύρισε στούς πρωτοπλάστους ὁ ἀντίδικος· «διανοιχθήσονται ὑμῶν οἱ ὀφθαλμοί, καί ἔσεσθε ὡς θεοί».

Γι' αυτό, ό,τι στην Καινή Διαθήκη αντιτίθεται στον όρθολογισμό του ανθρώπου πρέπει να θεωρείται παραμύθι. Η διαδικασία αυτή οδηγεί, ανάλογα με την προτίμηση του καθενός, σ' έναν ιστορικό Χριστό, που παρέμεινε στον τάφο. Η Όρθόδοξη Έκκλησία όμολογεϊ και κηρύττει την βεβαιότητα της αναστάσεως του Χριστού, έξ ου και οι πιστοί δέν κουράζονται τίς ήμέρες αυτές να ψάλλουν άμέτρητες φορές τό «Χριστός Άνέστη».

Οι άγιοι μάρτυρες ξερίζωνουν από τίς καρδιές των χριστιανών κάθε άπορία και δισταγμό, άποδεικνύουν περίτρανα την αλήθεια των δογμάτων της Άνατολικής Όρθόδοξου Έκκλησίας, άφοϋ έδοξάσθησαν από τόν Θεό μέ θαυμαστά σημεία της θείας Χάριτος. Οι άγιοι μάρτυρες είναι οι φύλακες της Έκκλησίας του Χριστού· είναι τά εύωδιαστά άνθη του παραδείσου. Είναι οι προστάτες, οι βοηθοί, τά καυχήματα της Έκκλησίας, αλλά και της ήρωϊκής αυτής πόλεως. Αυτής της πόλεως που διεκρίθη μέν για την πρόσληψη κάθε συγχρόνου μέσου που κατέκτησε ό άνθρωπος για την αναβάθμιση του βιοτικού του επιπέδου, αλλά κατέστη δέ και σύμβολο άγώνων, άφοϋ αντιστάθηκε στον πνευματικό έκφραγκισμό που προβάλλει έντονα ως κυρίαρχο στοιχείο του ανθρώπου τόν όρθολογισμό και τόν ιστορικό Χριστό άπογυμνωμένο από την θεότητά του, δηλαδή τόν σύγχρονο Άρειανισμό.

Τέτοιο ζωντανό παράδειγμα αντιστάσεως (μέχρι την δεκαετία του 1990) ήσαν οι γυναίκες της πόλεως μας, που άρνούνταν να φοροϋν τά φράγκικα, όπως μέ περηφάνεια τόνιζαν. Στόλιζαν τούς δρόμους κάθε Κυριακή, όταν μετά την άπόλυση της Έκκλησίας παρήλαυναν στην πόλη λιτανεύοντας την Ναουσαϊϊκη άρχοντιά, άξιοπρέπεια και παράδοση.

Θεωρώ εύτυχη τόν έαυτό μου, καθώς και όσους πρόλαβαν αυτήν την έξαίσια εικόνα των γυναικών μέ τίς πολύπτυχες φορεσιές και τίς κάτασπρες ζουποϋνες. Άντιμετώπιζαν όρθόδοξα, μέ λεβεντιά και τόν έπερχόμενο έσχατο έχθρό, τόν θάνατο. Θυμάμαι πώς είχαν έτοιμα τά νεκρικά ένδύματα και τό κιτρινωπό ύφαντό δαντελένιο σεντόνι που θά έστρωναν στην κάσα. Όσες δέ είχαν πάει και στά Ίεροσόλυμα, στό χατζηλίκι κρατούσαν και τό πιστοποιητικό του προσκυνητοϋ, για να τό βάλουν στά χέρια τους κατά τό μεγάλο ταξίδι.

Αυτό είναι ή όρθόδοξη κληρονομιά της πόλης μας. Εάν πάτρια για άλλους είναι οι μϋθοι και οι φαντασίες, για μάς είναι οι παρακαταθήκες που μάς κληροδότησαν οι μάρτυρες και οι πρόγονοί μας.

«Τοιαύτη γάρ ή φύσις της Ναούσης, ως πάντων των προς την ζωήν αναγκαίων πάμφορος είναι και μηδέν των παρ' έτέροις άγαθών άμοιρεϊν», όπως θά έλεγε ό άγιος Γρηγόριος Νύσης. Τό εύκρατο κλίμα διαπερνά τό έδαφος και όσα

ἀναφύονται ἀπό τό χῶμα. Ἀκριβῶς ἐδῶ ξεπηδοῦν ἀπό τά ἔγκατα τῆς γῆς ὑδάτινα πολυθόρυβα ῥεύματα, τό νερό, τό τόσο χρήσιμο καί ἀναγκαιότατο στοιχεῖο τῆς ζωῆς, «τό νηφάλιο καί φθηνό ποτό», ὅπως λένε οἱ πατέρες.

Γι' αὐτό οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ἔχουν ἀπό γεννησιμιοῦ τους τό ἀγαθό τῆς υἱείας, ἀπό τό ὅποιο δέν ὑπάρχει κάτι καλύτερο, ὅπως λένε.

Νά προσθέσω, βέβαια, ὅτι καί ἡ γεύση καί ἡ ἀφή χορταίνουν ἀπολαυστικά ἀπό τά ἀγαθὰ πού ὑπάρχουν ἐδῶ. Ἡ πόλη χορηγεῖ τά ἐγχώρια ἀγαθὰ τῆς σέ ὅλους. Στούς γεωργούς, στούς ἀμπελουργούς, στούς ξυλουργούς, στούς ὑφαντουργούς, στούς οἰνοποιούς, στούς ἐμπόρους, στούς χειρῶνακτες, σέ ὅλους γενικῶς.

Πέραν τῶν φυσικῶν καλλονῶν καί θελγήτρων, τῶν περικαλλῶν κτηρίων, τῶν ἐκπαιδευτηρίων καί οἰκιῶν, κοσμεῖται ἡ πόλη μέ πολλούς εὐκτηρίους οἴκους. Ὁ μόνος διασωθεὶς ἐκ τῆς ὀλοκαυτώσεως τῆς πόλεως ναός τοῦ Τιμίου Προδρόμου διηγεῖται τό μέγεθος τῆς καταστροφῆς. Οἱ εὐσεβεῖς Ναουσαῖοι παρά τήν ἐξολόθρευση, τήν κατάργηση τῶν προνομίων, τήν φτώχεια καί τά συνακόλουθά της, ἔσπευσαν ν' ἀνεγείρουν εὐκτηρίους οἴκους.

Εὐγενῆς πράγματι εἶναι ἡ πόλη, καί οἱ οἰκιστές της αἵρουν κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς των καί βλέπουν τά ἱερά της τεμένη νά τήν φρουροῦν ἀπό βορρᾶ καί νότο, ἀπό δύση καί ἀνατολή. Στήν κεφαλή της ἀπό τήν δυτική πλευρά στέκονται ἀκοίμητοι φρουροί της ὁ προφήτης Ἡλίας, ἡ ἔξω Ὑπαπαντή, ὁ Ταξιάρχης, τό μοναστήρι τοῦ πολιοῦχου μας ἀγίου Θεοφάνη, ἡ Ἀγία Τριάδα καί ὁ ἐρατεινός ἅγιος Νικόλαος. Ἀπό τά δεξιά της ὁ ἀη-Λιᾶς, ἡ ἁγία Παρασκευή, τό κοινὸ ἀναπαυτήριο μέχρι τήν κοινὴ ἀνάσταση, ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, ὁ μικρὸς καί ὑδροχαρὴς ἅγιος Παντελεήμων. Ἀπὸ τήν ἀριστερὴ πλευρά ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, ὁ ἔξω Ἅγε Σωτήρας, ἡ Εὐαγγελίστρια μικρὴ καί μεγάλη καί ἡ Ἀγία Τριάδα. Καί στά ἀνατολικά της ἡ Παναγιοπούλα, ὁ πορτάρης της ἅγιος Γεώργιος, ὁ βιγλάτορας τοῦ κάμπου, καί ἡ Ἀγία Τριάδα τοῦ νοσοκομείου.

Ἐάν αὐτοὶ οἱ εὐκτήριοι οἴκοι φρουροῦν τήν Νάουσά μας, τί νά πῶ γιὰ τοὺς ἐντὸς τῆς πόλεως Ναούς, ἐξαίρετα δείγματα εὐσεβείας, οἰκονομικῆς εὐμαρείας καί ψυχικῆς ἀρχοντιᾶς τῶν Ναουσαίων; Τήν Μεταμόρφωση, τήν Παναγία, τὸν Ἅγε Μηνᾶ, τήν Ὑπαπαντή, τὸν μικρὸ Πρόδρομο, τὸν ταπεινὸ Ἅγε Θεοφάνη στά Γαλάκεια. Τὸν ἱστορικὸ Ἅγε Δημήτρη πού περισυνέλεξε καί παρηγόρησε τοὺς πρόσφυγες πού καθημαγμένοι ἐγκατεστάθησαν στήν πόλη ἑκατὸ χρόνια μετὰ τήν καταστροφή της. Πράγματι, ἡ πόλη μας ἔχοντας βιώσει τήν ὀλοκαύτωσή της ἀπὸ τοὺς ἴδιους δυνάστες, ἀγκάλιασε τοὺς εὐγενεστάτους Ποντίους τῆς Τραπεζοῦντος, τῆς Ἀργυρουπόλεως, τῆς Κρώμνης καί ἄλλων περιοχῶν πού τήν ἐπέλεξαν γιὰ κατοικητήριον, χωρὶς ῥατσισμό, ὑποτίμηση καί περιφρόνηση. Οἱ ἐξ

Ἀργυρουπόλεως μέσα ἀπό τόν χαλασμό κόμισαν καί κειμήλια μεγάλης ἀξίας, πού δυστυχῶς δέν παρέμειναν στήν πόλη.

Ἀξιοθαύμαστη εἶναι ἡ πόλη αὐτή γιά ὅσα κατώρθωσε καί γιά ὅσα προσέφερε στόν βωμό τῆς ἐλευθερίας. Ἀπό παντοῦ λοιπόν ἡ φύση, ἡ ἀγάπη τῶν προγόνων μας γιά τό ὠραῖο, ἡ ἐποπτεία τῶν ἀρχόντων μας, ἐρανίσθησαν κάθε ἀγαθό καί τό ἔκαναν κτῆμα τῆς πόλης μας. Διαθέτει τόσα ἀγαθά, τέλεια κατασκευή, ἀπολαμβάνει τήν θέση της, τήν ἁρμονία τῶν ἐποχῶν, καί κοσμεῖται ἐπιπλέον ἀπό τό παρελθόν της. Ἡ ἀνδρεία τῶν πολιτῶν της ἀντιμάχησε μέ δεινό καί φοβερό στράτευμα, καί ὀλοκαυτώθηκε χάριν τῆς ἐλευθερίας προσφέροντας στήν Ἐκκλησία καί στό Γένος ὑπερδισχιλίους μάρτυρες, τούς ὁποίους σήμερα τιμοῦμε.

Πρός αὐτούς ἀπευθύνομαι ἐκζητῶντας τίς πρός Κύριον πρεσβεῖες τους μέ τό στόμα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τοῦ ἐπισκόπου Νύσσης Γρηγορίου, ὥστε νά παραδειγματισθοῦμε ἀπό τήν πίστη τῶν αὐταδέλφων γιά τήν παρῶν σία τῶν ἐν οὐρανοῖς ἁγίων: «Ἅγιοι μάρτυρες, ἐλᾶτε κοντά μας, ὅπου κι ἂν εἴστε, ἔφοροι τῆς ἐορτῆς μας. Ἀφῆστε γιά λίγο τά ἱερά σας ἔργα κι ἐλᾶτε ὡς φίλοι κοντά σ' ἐκείνους πού σᾶς ὑμνοῦν. Ὅσους εἶχατε τότε θεατές τῶν μαρτυρίων σας, τόσους ἔχετε ὑπηρέτες νά σᾶς προσφέρουν τιμές. Ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό πολλές εὐεργεσίες. Γίνετε πρεσβευτές τῆς πατρίδος σας πρός τόν κοινό Βασιλέα μας. Ὑποψιαζόμαστε πῶς μᾶς περιμένουν θλίψεις, προσδοκοῦμε κινδύνους. Ὑπερασπισθῆτε μας ὡς στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ. Ἄν καί ἔχετε ὑπερβεῖ τόν βίον αὐτόν, γνωρίζετε ὥστόσο τά πάθη καί τίς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων. Χρησιμοποιῆστε τήν παρῶν σία σας γιά χάρη τῶν ὁμοδούλων σας, διότι οἱ εὐχές σας σβήνουν τίς ἁμαρτίες μας, καί στηρίξτε μας στήν πίστη στόν Χριστό, ὥστε νά παραμείνουμε μέχρι τό τέλος μέσα στό γόνιμο χωράφι τῆς πίστεως, καρποφορῶντας πάντοτε τήν αἰώνια ζωή μέ τήν δύναμη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στόν ὁποῖο μαζί μέ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιον Πνεῦμα ἀνήκει ἡ δόξα καί ἡ δύναμη καί ἡ τιμή νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων». ΑΜΗΝ.